

जरा जाऊन येतो ग-----!

लघुकथा-----विजय पाठारे -----अरिझोना

भास्करनं त्याची जुनी ट्योटा सुरु केली----सुनितानं घराचं दार चावीनं बंद केलं----'बसला जाऊन गाडीत,' ती स्वतःशीच त्रागयानं बडबडली----मोटरीचं दार उघडून आंत बसली ---- केव्हढी ह्याची घाई, मेल्याला जाताना घराचं दार बंद करायला काय झालं?

जाताना गाडीत ग्यास भरू असं म्हणत त्यानं गाडी चालवायला सुरवात केली ---'एक्सिट एट' नंतर, आतल्या रस्त्यानं जाऊ, म्हणाला-----रूट १८-----सरळ जातो की प्रिनस्टनला-----याहु वरून डिरेक्शन्स घेतल्यात, ---त्याला टर्नपाईक नको होता ---आकाश ढगाळलं होतं ---ह्या वयात न्यू जर्सीत दूरवर कुठं गाडी हांकणं त्याला प्रयासाचा प्रवास वाटू लागला होता----एकतर दृष्टी अधू, त्यात पावसाळी हवा---परतायला उशीर झाला तर रात्री धड दिसत नाही----पंचाईत व्हायला लागली होती--- पण सुनिताला कनस्लटंटला भेटायचंय चेकअप् साठी --- एच् एमओच्या डाउक्टरवरचा तिचा विश्वास उडाला होता--तो म्हणाला, यू आर आडल राईट!-----पण तिनं क्यान्सरवर बरंच काही वाचलं होतं -----गळ्यावर सूज आली होती, दांत घांसताना थोडं रक्तही ब्रशवर येत होतं ----श्रोट क्यान्सरची तिला भिती वाटू लागली ---तिनं लगेच स्पेशलिस्टची अपाइन्टमेंट घेतली ----आलिया भोगासी म्हणत, भास्करनं नेवार्कला टर्नपाईक घेतला-- त्याचा नाईलाज, पण तिला ईलाज हवा होता ---पाठीपुढं अवाढव्या मालवाहू वाहनं त्याला सतावू लागली, कारण त्याची ट्योटा भीतभीत पन्नास मैलानं मार्ग क्रमीत होती -----

तो म्हणाला, 'झक मारली आणि हा टर्नपाईक घेतला----तुझ्यामुळं हा वैताग!'

'दुष्ट आहेस मेल्या,' सुनिता म्हणाली,' आयुष्यभर तुझी काळजी वाहिली, पण तुला थोडीसुद्धा माझी चिंता नाही --कधी मी मरते त्याची वाट पाहातोयस---मी मेली तर मौकळा होशील---मग जाशील सिनियर सेंटरमधे नाचायला म्हातारणीशी---तेव्हा तुला वैताग येणार नाही---म्हातारचळ लागलाय तुला, मला समजतं ---माझ्यामुळं आज तुझं अडलं तिथं जाणं ---क्यान्सरनं मी आजारी पडली तर त्याचं तुला काय' -----

पन्नास वर्ष संसार केला तरी अजून माझा संशय घेतेय-----हिचं करायचं तरी काय-----करू दे हिला बडबड, आपण गप्प राहावं -----

तरी तो म्हणाला, 'मी जाऊ का तुला सोडून?----जातो---जशी तुझी इच्छा'

सुनितानं डोळे पुसले, म्हणाली, 'माझी इच्छा? पन्नास वर्ष संसार केला-----सारं काही सांवरलं---आता क्यान्सर होईल मला, म्हणून घावरलास---कारण काम करायला घरात मोलकरीण राहाणार नाही----माझंच तुला करावं लागेल----देवा रे ने आता तू मला,---नाहीतर ह्याला!"

पहिल्या लेनमधे ताशी ५० मैलाचा मार्गक्रम चालूच होता, पण चिडाचीड संपली होती---सुनिताला शेवटचा टोला त्यानं मारू दिला होता!

थोड्या वेळानं, 'ग्यास आहे ना,' असं सुनितानं विचारताच त्याची त्रेधा उडाली----रेस्ट आणि सर्व्हिस एरिया पाहून त्यानं लगेच 'नश्शीब' म्हणत गाडी तिथं नेली ---सुनिता म्हणाली, 'चल, निदान काझफी घेऊ'---प्रत्येक वेळी रेस्ट एरियात शिरलं की तिला काझफी लागते -----आणि डोनट! इतक्या वर्षाची संवय, कशी जाणार?

पण दोघानाही डायाबिटीस! त्यामुळं भास्करच्या डोळ्यावर सतत झांपड, थकवा आणि वयानुसारचा विसरभोळेपणा! घराच्या दारातील पायरीसुद्धा तो अनेकदा विसरायचा -----

काऽफी- डोनट झाल्यावर सुनिता म्हणाली, 'मी जरा जाऊन येते' -----बायकाना 'नेहमी' जावं लागतं हे भास्करला इतक्या वर्षाच्या अनुभवानं ज्ञात होतं -----तो म्हणाला, 'मीही जरा जाऊन येतो पुढं ---एकझीटजवळ ग्यजस भरून परत येतो तुझं संपेतो'---बायकांची लाइन मोठी असते; बाहेर पडायला वेळ लागतो, हाही त्याचा रेग्युलर अनुभव!---- तेव्हाच्यात ग्यजस घेऊन परत येता येईल --

'काय पाहिजे ते कर -----जरा थांबलास तर काय बिघडेल? जा जायचं तिथं----पळ काढतो मेला,' सुनिता घुश्यातच म्हणाली ----

क्रेडीट कार्डवर भास्करनं ग्यजस घेतला, न विसरता रिसीट घेतली, सुनिटाला द्यायला, ---अन् गाडी सुरु केली --- सरळ टर्नपाईकवर शिरला--शेजारी सुनिता नाही हे विसरला! -----दोन मिनिटानी ध्यानात आलं, सुनिता शेजारी नाही ते!----साली सिनियर मोमेन्ट, तो उद्धारला-----पण परत कसं जायचं?----वन् वे! आता पुढचं एकिन्हाट घेऊन परतायला हवं----

सेल फोन परवडत नाही म्हणून घेतला नाही-----ती कशी मला कान्ट्याकट करणार?-----ध्यायला पाहिजे सेलफोन---कंजुषी खूप झाली----

आलेल्या एकिन्हाटला भास्कर बाहेर पडला-----डाव्या बाजूला टर्नपाईकखालून गाडी वळवली, पण बघतो तर काय,-----उलट्या बाजूला जायला टर्नपाईकवर एन्ट्रीच नव्हती-----आता काय करायचं?----वन् वे! नेली गाडी पुढं-----पण कुठंच टर्नपाईकची साईन नव्हती----पाठी वळता येत नव्हतं---मिळाला तो पहिला लेफ्ट टर्न घेतला, आणि हाय---गाडी जर्सी सिटी पाठी टाकून, लिन्कन टनेल कडे-----भास्कर घामाघूम झाला-----त्याला नाईलाजानं टोल भरून न्यूयार्कला जावं लागलं, परत परतायला!

तब्बल दीड तासानी भास्कर पुन्हा त्या रेस्ट एरियात आला -- सुनिता काही त्याला दिसेना-----बहुतेक तिनं शेजारच्या मेरीला फोन केला असावा -----नाहीतर पोलिसाना!-----मला अक्सिडन्ट झाला असेल असं तिला वाटलं असेल म्हणून-----तेव्हाच्यात कन्टीनमधल्या एका बयेनं त्याला सांगितलं की एक इन्डीयन ड्रेसमधली म्हातारी बाई कुणाला फोन करताना पाहिली ----

नक्की मेरीनं तिला लिफ्ट दिली असणार!

हयावेळी भास्करनं पहिलं एकिन्हाट घेण्याची चूक केली नाही!----आपल्याला अलळायमर्सची सुरवात झाली असावी असं त्याल वाटू लागलं ----प्रिन्स्टनच्या डाइक्टरचा पत्ता सुनिता कडेच होता -----तिथं कुठं जाण्याच्या भानगडीत न पडता घरी परत जावं असं म्हणत तो घरापर्यंत पोहोचला-----पण घर दिसताच थेट दारात न जाता गाडी जरा दूर उभी केली----काळोख पडू लागला होता---घरात दिवे लागले होते---ड्राईव्ह वे मध्ये मेरीची गाडी होती---- तिच्यासमोर नाटक नको म्हणून ती जाईतो थांबावे हेच उत्तम ----

जवळच्या छोट्या पार्कला लागून गाडी उभी केली---एका छोट्या बांकावर तो बसला--समोर डोंगर होते, त्याच्याही मनात सुनिताचे प्रश्न डोंगरासारखे उभे राहिले ---काय सांगायचं तिला? तिला विसरलो? शेवटी त्यानं ठरवलं की खरं झालं तेच सांगावं-----'मला अलळायमर्स झाला असेल काय ग', असं तिलाच विचारावं ! तिच्या क्यान्सरला ती क्षणभर विसरेल----माझी अनुकंपा वाटेल -----म्हणेल झालंय खरं तुझं पाऊणशे वयमान!

गाडीचे दिवे न लावता हल्लुहल्लु गाडी ड्राईव्हेत उभी केली ----स्वैपाकघरात दिवा होता --- बायको भयंकर चिडणार, रडणार-----बोलणं सोडणार-----आलिया भोगासी म्हणत दार उघडलं-----आंत शिरला-----सुनिटाला कलंच नाही, समोर दत्तासारखा उभा राहितो -----

भास्करला काय बोलावं हेच कळेना----ठरवलेलं आठवेना -----कारण त्याला पाहाताच सुनिताचा चेहरा आनंदानं फुलला -----

'बाबा रे, देव पावला-----मला सोडून गेलास, पण परतलास-----मी तुला खूप खूप बोलले ना रे? दुखवलं मी तुला----एकटी कशी राहू रे मी तुझ्याविना?

खरंच तिला वाटावं ह्या वयात मला तिला सोडावसं वाटलं? माझ्यात तेव्हढी जिगर होती? लग्नाच्या पन्नाशीनंतर?

भास्करच्या डोळ्यांत आनंदाशु सांचले---इतक्या प्रेमानं तिनं त्याला केव्हढी गऱ्ब मिठी मारली-----केवळ मी तिला सोडून जाणार असं तिला वाटलं म्हणून?

काही का असेना-----कशाला आता तिला सांगावं मी विसरलो ती गाडीत नव्हती ते!

गुळमुळीतपणं भास्कर म्हणाला, 'माझं चुकलं-----मी जायला नको होतं'-----
तर सुनिता उत्तरली,' नाही राजा,-----माझंच चुकलं!----मीच शतमूर्ख! '

दुस-या सकाळी सुनिता भास्करला म्हणाली,' गेली रे माझी गळ्याची सूज-----बरं झालं आपला रेस्ट एरियात गोंधळ झाला---डाऊक्टरचं बील वाचलं!'

सकाळी लौकर उठून तिनं त्याच्यासाठी पोहे केले होते! घान खमंग होते-----

त्याची सिनिअर सेंटरवर जायची वेळ झाली होती-----

पोहे खाल्यावर तो तिला म्हणाला, 'हे बघ,---- जरा जाऊन येतो ग!"
